

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2015/I. negyedév

2015 első negyedévében összesen 32 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	23 (11 <i>ex parte</i> , 12 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	6 (6 <i>ex parte</i> ügy)
Formatervezési minta	1 (1 <i>ex parte</i> ügy)
Használati minta	2 (2 <i>inter partes</i> ügy)

A Hivatal érintett döntéseinek fele (15) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 2 ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, 6 esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására, 5 ügyben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor, 4 ügyben pedig a bíróság megszüntette az eljárást.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén – akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően – megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A „SPEED FITT” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték az 5., 29. és 30. osztályba sorolt egyes áruk, valamint a 43. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasította. A határozat indokolásában rámutatott arra, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem rendelkezik semmi olyan egyéb elemmel, amely egyedi jelleget biztosítana, s ezáltal alkalmassá tenné

arra, hogy a bejelentő áruit és szolgáltatásait megkülönböztesse más cégek hasonló áruitól és szolgáltatásaitól, így nem felel meg a védjegyekkel szemben támasztott alapvető követelménynek. A bejelentett kifejezést bárki használhatja a fent felsorolt áruk és szolgáltatások megnevezéseként, ezért kizárólagos oltalom engedélyezése egy cég számára sem indokolt. (M1301227/7.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta a Hivatal azon álláspontját, hogy a lajstromozni kért megjelölés leíró jellege miatt nem részesíthető védjegyoltalomban. A bíróság rámutatott arra, hogy a szóösszetétel bár kétség kívül utal a frissesség, jó erőnlét gyors elérésére, ezek leírásaként azonban mégsem értelmezhető. A magyar nyelvben, a frissesség gyors elérését, illetve ezt az állapotot legegyszerűbben egy minőségjelzős kapcsolattal képezhetjük, ez a „gyors fittség”. A magyar nyelv szabályai szerint azonban ilyen minőségjelzős kapcsolatot csak úgy hozhatunk létre, ha a „fitt” melléknévből főnevet („fittség”) képezünk. A gyors fittség elérésére való törekvés vagy alkalmasság pedig két szó szimpla összetételével már nem is fejezhető ki a magyar nyelvben. A lajstromozni kért megjelölés tehát a magyar nyelv szabályaitól idegen szóösszetétel, vagyis a fenti jelentéstartalmak és a megjelölés között nincs szükségképpen kapcsolat ezért az átlagos fogyasztó csak asszociáció, további gondolkodás alapján tekintheti azt a feni jellemzők leírásának. Mindezek alapján a bíróság a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.22.277/2014/3.)

2. Az „**Ingatlantörzskönyv**” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 36., 42. és 45. osztályba sorolt szolgáltatások vonatkozásában.

Ingatlantörzskönyv

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentést elutasította. A határozat indokolásában rámutatott arra, hogy a színes ábrás megjelölés domináns eleme az „Ingatlantörzskönyv” szóelem, amely kifejezés egy adott ingatlan paramétereinek pontos dokumentációjaként értelmezhető. Ekként kizárólag a szolgáltatások egy konkrét fajtáját, illetőleg az azokhoz közvetlenül kapcsolódó dokumentáció megnevezését írja le. Hivatkozott az Európai Bíróság C-363/99. számú Koninklijke kontra Benelux MerkenBureau ügyben hozott ítéletére, mely kimondja, hogy sürgősen, hogy a bejelentés időpontjában a megjelölést az árujegyzékbe tartozó áruk és szolgáltatások leírására ténylegesen használják, elegendő a leíró kifejezésként való használat lehetőségének megállapítása. A „törzskönyv” egyébként gépjárművekkel kapcsolatosan már régóta használt kifejezés, amely a fogyasztók széles köre előtt ismert, ezért fennáll a lehetősége, hogy a bejelentett megjelölés láttán az ingatlan adatait és tulajdonjogát igazoló okiratra asszociálnak. A Hivatal álláspontja szerint a megjelölés ábrás kialakítása kimerül a kezdő „i” betű ékezeteként szereplő vörös téglalap megjelenítésében, mely önmagában megkülönböztető képességgel nem bír. (M1202976/6.)

A – megváltoztatási kérelmet elutasító – bírósági határozatok egyaránt arra a következtetésre jutottak, hogy noha az „ingatlantörzskönyv” a köznyelvben, illetve az üzleti kapcsolatokban általánosan nem ismert kifejezés, az átlagfogyasztó a gépjármű-törzskönyv szó analógiájára a védjegybejelentést akként határozza meg, hogy az egy olyan adatbázis, amely az ingatlan leglényegesebb jellemzőit, adatait, paramétereit tartalmazza. Utaltak rá, hogy a „törzskönyv” szó számos egyéb, a köznyelvben használt szóösszetétel részét képezi, pl. ebtörzskönyv, egészségügyi törzskönyv, ásványvíz törzskönyv. Ezekhez képest az „ingatlantörzskönyv” nem

tekinthető olyan szokatlan szókapcsolatnak, aminek az átlagfogyasztó ne tulajdonítana jelentést, vagy amit fantáziaszóként érzékelne. (1.Pk.21.873/2013/3., 8.Pkf.26.760/2013/3.)

3. A „**gyógybolt**” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték az 5. áruosztályba tartozó „gyógyszerészeti és állatgyógyászati készítmények; egészségügyi készítmények gyógyászati használatra; gyógyászati vagy állatgyógyászati használathoz adaptált diétás élelmiszerek és anyagok; bébiételek; étrend-kiegészítők emberek és állatok számára; tapaszok, kötszeranyagok; fogtömő anyagok és fogászati mintázóanyagok; fertőtlenítőszeres; kártékony állatok irtására szolgáló készítmények; gombaölő szerek (fungicidek), gyomirtó szerek (herbicidek)”, valamint a 10. áruosztályba tartozó „sebészeti, orvosi, fogorvosi és állatgyógyászati készülékek és műszerek, művégtagok, műszemek és műfogak; ortopédiai cikkek; sebészeti varratanyagok” tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján, figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – elutasította. Álláspontja szerint a "gyógybolt" olyan boltra utal, ahol gyógyászati termékeket, eszközöket, illetve ezzel kapcsolatos árucikkeket lehet megvásárolni, illetve ezekkel kereskednek. Az árujegyzékben felsorolt termékek jellemzője, hogy "gyógyboltban" lehet azokat megvásárolni. A "gyógy" és a "bolt" szavak összetétele egy olyan kifejezést eredményez, amelyet az általános nyelvhasználatban állandóan és szokásosan alkalmaznak. A Hivatal megvizsgálta a bejelentő által benyújtott bizonyítékokat és megállapította, hogy azok a megkülönböztető képesség megszerzését nem igazolták, mivel a megjelöléssel elnevezett áru piaci részesedésére, a megjelölés használatának intenzitására, földrajzi kiterjedésére és időtartamára, valamint a használatnak a megjelöléssel ellátott áru népszerűsítésére fordított kiadásaira vonatkozó adatokat nem tartalmaztak. Nem derült ki továbbá a nyilatkozatból azon fogyasztóknak a releváns fogyasztói körön belüli aránya sem, akik a megjelölést a bejelentővel azonosítják. E körben a Hivatal kiemelte, hogy a szórólapokon, fényképeken és reklámfilmekben nem a bejelentett "gyógybolt" szó szerepel, hanem a "gyógybolt" ábrás/színes ábrás megjelölés, ezért nem találta megállapíthatónak, hogy a fogyasztók a bejelentett megjelölésről a bejelentő áruit ismernék fel. A reklámozásra költött összeget a bejelentő ugyan megjelölte, azonban ezt semmilyen módon nem igazolta. Ugyanígy nem találta alkalmasnak a Hivatal a www.gyogybolt.hu weboldalt a bejelentett megjelölés használatának igazolására, mivel azon is a "gyógybolt" színes ábrás megjelölés szerepel. Ezen felül a bejelentő nem nyújtott be bizonyítékot a weboldal látogatottsági adatára, ezért a Hivatal ezt a bizonyítékot a megkülönböztető képesség alátámasztására nem találta elfogadhatónak. Úgy értékelte, hogy a benyújtott bizonyítékok nem igazolták a megjelölés széleskörű, kiterjedt használatát, amely alapján a szerzett megkülönböztető képesség megállapítható lehetne. (M1300741/8.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, helyes érveléssel fejtette ki, hogy a tárgyi megjelölés leíró jellege okán nem oltalomképes. A szerzett megkülönböztető képességet illetően azonban a bíróság nem osztotta a hivatali álláspontot, mert azt az adott esetben megállapíthatónak találta. A bejelentő által számlákkal, bizonylatokkal, reklámanyagokkal, és termékkatalógusokkal igazolt, 2008. évtől fennálló, folyamatos, országos használat, a komolyabb mértékű piaci részesedés, és a több évre visszamenően dokumentált, széleskörű reklám- és marketingtevékenység együttesen elegendő arra, hogy a fogyasztók a megjelölést leíró jellege ellenére is a kérelmezővel azonosítsák. Ezen a megítélésen nem változtat az, hogy a bejelentő a termékein a tárgybéli szóösszetételt színes, ábrás árujelzőként alkalmazza. A becsatolt fotók alapján ugyanis megállapítható, hogy a bejelentő a megjelölést jellemzően egy egyszerű ábrás elemmel kiegészítve, színes betűkkel használta, azonban nagyságánál, pozicionálásánál és az ábrás elem gyenge karakterességénél

fogva is a domináns elem a „gyógybólt” szó. A reklámokon, táblákon és autómaticákon használt megjelölésben az ábrás jelleg még kevésbé hangsúlyos. Ha tehát a fogyasztó a bejelentő által ténylegesen használt megjelölést felidézi, elsősorban a lajstromozni kért szó juthat az eszébe. Megjegyezte továbbá a bíróság, hogy az ábrás megjelöléseket verbálisan a szóelemeikkel lehetséges azonosítani, a fogyasztók az árukat, szolgáltatásokat a „gyógybólt” szó használatával kérik, keresik. Nem osztható tehát Hivatal azon álláspontja, hogy a kérelmező által ténylegesen használat megjelölés olyan mértékben különbözik a lajstromozni kért megjelöléstől, hogy az előbbi használata nem értékelhető az utóbbi megkülönböztető képességének megszerzéseként. Mindezekre tekintettel a bíróság a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.21.584/2014/3.)

4. A „TRANSCENDENTÁLIS MEDITÁCIÓ” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 16. osztályba sorolt áruk, valamint a 35., 41., 44. és 45. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján, figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – elutasította. A határozat indokolásában rámutatott arra, hogy a lajstromozni kért megjelölés a „transzcendentális” melléknévből, és a „meditáció” főnévből áll, amelyek együtt a meditációs technikák egy speciális fajtáját leíró jelzős szó szerkezetet alkotnak. A bejelentő semmi olyan változtatást nem eszközölt az egyes szóelemeken, amely alkalmassá tenné a lajstromozni kért megjelölést arra, hogy a védjegybejelentő termékeit és szolgáltatásait megkülönböztesse más cégek hasonló áruitól és szolgáltatásaitól. Hangsúlyozta továbbá azt is, hogy a megkülönböztető képesség megítélése szempontjából nem bír jelentőséggel az, hogy a releváns fogyasztók ismerik-e a transzcendentális meditáció pontos technikáját, illetve tisztában vannak-e az ahhoz kapcsolódó ideológiával, e körben annak van döntő szerepe, hogy a lajstromozni kért szóösszetételt a fogyasztók egy megkülönböztetésre alkalmas árjelzőként, vagy meghatározott áruk, illetve szolgáltatások fajtáját leíró szókapcsolatként érzékelik. A Hivatal úgy ítélte meg, hogy a benyújtott bizonyítékok nem támasztották alá a megkülönböztető képesség megszerzését sem. (M1204503/19.)

A Fővárosi Törvényszék a hivatali határozatot érdemi vizsgálatra alkalmatlannak találta. Kiemelte, hogy a lajstromozni kért megjelölés megkülönböztető képességét az árjegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások felől kell megítélni. Jelen esetben azonban a leíró jelleg árjegyzékhez viszonyított vizsgálata elmaradt. Mivel a Hivatal nem utalt arra, hogy az adott esetben a megjelölés megkülönböztető képességének hiánya az árjegyzékben szereplő áruk és szolgáltatások jellegének vizsgálatától függetlenül is fennáll, és értelemszerűen nem adta magyarázatát annak sem, hogy ez miért van így, ezt a hiányosságot csak tényállás feltárási hibának lehet tekinteni. A határozat tartalma szerint mindössze a bejelentő tényleges tevékenységével összefüggő – a 41. osztályba tartozó nevelés, oktatás, képzés – szolgáltatásokra nézve tekinthető úgy, hogy a Hivatal kifejtette, miért látja leíró jellegűnek a lajstromozni kért megjelölést. Az azonban kérdés maradt, hogy a 16. osztályban felsorolt áruknak, továbbá a 35., 44. és 45. osztályokba tartozó szolgáltatásoknak, valamint a 41. osztályba sorolt további szolgáltatásoknak mi az a konkrét jellemzője, amelyet a megjelölés leírni képes. Ezért a bíróság a döntést hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt új eljárásra utasította. Az új eljárásában a kérdésessé tett osztályok, és ezeken belül legalább a fejezetcímekben megjelölt áru- és szolgáltatásfélések vonatkozásban külön-külön kell tisztáznia a Hivatalnak, hogy van-e, s ha igen, mi ezen áruk vagy szolgáltatások olyan konkrét jellemzője, amelynek feltüntetésére a megjelölést használhatják. (3.Pk.22.933/2014/6.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

5. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 20. és 30. osztályba tartozó egyes áruk, valamint a 43. osztályba sorolt szolgáltatások vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésnek b) pontja alapján – a 30. osztály betürendjében szereplő valamennyi árun belül az "Olaszországból származó fagyaltok" árukon kívüli termékek tekintetében elutasította. A 30. áruosztályban "Olaszországból származó fagyaltok" árukra nézve, valamint a 20. és a 43. osztály egésze tekintetében pedig úgy találta, hogy fennállnak azok a feltételek, melyek alapján a bejelentés meghirdethető. Indokolásában kifejtette, hogy a lajstromozni kért megjelölés a 30. osztályba tartozó áruk egy része vonatkozásában alkalmas lehet a fogyasztók megtévesztésére az áru fajtája és földrajzi származása tekintetében, mert tartalmazza a „Gelarto” kifejezést, amely nagyon hasonlít az olasz „Gelato” szóhoz. Az „r” hang hozzáadásával is fel lehet ismerni az adott kifejezést főleg, hogy a megjelöléshez tartozó, háttérben látható vonal együttes stilizált fagyaltot ábrázol, így a 30. osztályban megjelölt nem fagyalt árukra megtévesztő az áru fajtája tekintetében. A Hivatal álláspontja szerint napjainkban elterjedt és keresett termék a kézműves fagyalt, amely jelentéstartalmat a megjelölés az „art”, azaz „művészet” jelentésű szó „gelato” kifejezésbe illesztésével magában hordozza. A fentiekén kívül a megjelölést a földrajzi származás tekintetében is megtévesztőnek találta kifejtve, hogy egy termékfajta olasz elnevezése abban jól felismerhető, a fogyasztók a „Gelarto” megjelölés láttán okkal feltételezhetik, hogy olasz eredetű kézműves fagyaltot vásárolhatnak meg az adott megjelölés alatt. Minthogy a 30. áruosztály nem tartalmazott semmilyen utalást az áru olasz specialitására, minőségére, jellegére, a Hivatal szükségesnek tartotta az árujegyzék speciális termékkörre való korlátozását annak érdekében, hogy a védjegy megfelelően betöltse a funkcióját. (M1303376/12.)

A Fővárosi Törvényszék rámutatott arra, hogy a Hivatal a bejelentési eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja, egyúttal azonban a kérelem alapján és annak keretei között köteles dönteni a bejelentésről. Ez azt jelenti, hogy az árujegyzék terjedelmét a kérelmező jogosult meghatározni, illetve megváltoztatni, erre hivatalból nincs lehetőség. A Hivatal a megjelölés lajstromozását gátló ok megszüntetése érdekében az árujegyzék korlátozását javasolhatja, a döntés azonban a bejelentőnél van. A bíróság álláspontja szerint ezért jogellenes az eljárás, amelyben a Hivatal a bejelentő indítványa nélkül maga dönt az árujegyzék korlátozásáról olyan módon, hogy az árujegyzékbe maga illeszt be szűkítő jellemzőt. A jelen esetben ez történt, hiszen a Hivatal anélkül rendelkezett a megjelölésnek az eredeti árujegyzékhez képest szűkebb, „Olaszországból származó” fagyaltok körében történő lajstromozhatóságáról, hogy a bejelentő ilyen tárgyú korlátozást tett volna. A bíróság rámutatott arra, hogy összbenyomását tekintve a lajstromozni kért megjelölés nem egyéb mint egy olasz eredetű fagyalttermék tipikusnak tekinthető árujelzője, ami nyilvánvalóan megtévesztő akkor, ha a jelzett termék ennek a kritériumnak nem felel meg, azaz nem Olaszországból származik. A

bejelentő nem igazolta, hogy fagyalttermékei olaszországi eredetűek, így a megjelölés a 30. osztályba sorolt fagyaltok körben megtévesztésre alkalmas a földrajzi származás tekintetében. Ehhez képest a Hivatal a fenti szűkítéssel mégis oltalmazhatónak találta a megjelölést. Ezt a döntést a bejelentő csak annyiban támadta megváltoztatási kérelmében, hogy az eredeti árujegyzék szerinti áruk, tehát a származás helyének megjelölése nélküli fagyaltok körében is kérte a lajstromozást, azaz tágabb oltalmi kört igényelt annál, mint amelyet a Hivatal megengedhetőnek ítélt. Ez a kérelem a fentiek szerint nem teljesíthető, e körben tehát a megváltoztatási kérelmet el kellett utasítani. A bíróság azonban a kérelemhez kötöttség elve miatt nem rendelkezhetett szűkebb oltalmi körről sem annál, mint amelyet a Hivatal elfogadhatónak ítélt. A megváltoztatási kérelem így lényegében legitimálta a Hivatal fentiek szerint jogszabálysértő árujegyzék korlátozását, nem volt ezért szükség a határozat e körben történő hatályon kívül helyezésére.

Ami a 30. osztályba sorolt egyéb, fagyaltokon kívüli árukat illeti, a bíróság nem értett egyet azzal, hogy a megjelölés ezek tekintetében is alkalmas lehet megtévesztésre. A szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztóról feltételezhető az a képesség, hogy az eltérő rendeltetésű áruk között különbséget tud tenni, képes különösen arra, hogy ha egy kávéscsészén „Gelarto” felirat és a tárgyi ábra jelenik meg, nem gondolja azt, hogy az áru csak fagyalt lehet. A védjegyjogi értelemben vett megtévesztés lényege a fogyasztó tévedésének tényszerűsége. Vagyis a megjelölés akkor van kizárva a védjegyoltalomból, ha arra alkalmas, hogy a fogyasztóban bizonyossággal alakítson ki olyan képzetet, amelynek nincs valóságalapja. Erről az adott esetben – a fagyaltokon kívül – nincsen szó, hiszen a 30. osztálybeli termékek a vendéglátáshoz, élelmiszerekhez kötődnek. A fogyasztók a megjelölést észlelve inkább azt a következtetést vonják le, hogy az adott termék egy adott fagyaltot, avagy cukrásztermékeket is forgalmazó vendéglátótól, vagy élelmiszereket előállító gyártótól származnak. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést a 30. osztályban megalapozatlanul utasította el, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.23.420/2014/4.)

6. A „HELVET” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 4., 7., 8. és 9. osztályba sorolt áruk, valamint a 37., 40., 41. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – a 7., 8. és 9. osztályokba tartozó nem Svájcban származó termékek tekintetében elutasította. Ugyanakkor megállapította, hogy az árujegyzék a 4., 37., 40., 41. és 42. osztályok valamennyi áruja és szolgáltatása és a 7., 8., 9. áruosztályok Svájcban származó áruinak tekintetében a meghirdetés feltételei fennállnak. Kifejtette, hogy a megjelölés domináns elemként tartalmazza a „HELVET” szót, mely Svájc ókori római elnevezéséből eredően az ország polgárainak elnevezéseként használt kifejezés. A „HELVET” megjelöléssel ellátott termékekről a fogyasztók tehát okkal gondolhatják, hogy azok svájci eredetűek, és arra a következtetésre juthatnak, hogy az áruk Svájcban kerültek előállításra. Svájc köztudottan híres jó minőségű műszaki termékeiről, mérőeszközeiről, ezért a 7., 8. és 9. osztályban meghatározott áruk tekintetében a megjelölés az áruk jó minőségére utaló jelzőként funkcionálhat. A fogyasztók a megjelölést látva svájci eredetre asszociálhatnak és a megjelöléssel ellátott szerszámokhoz olyan előnyös tulajdonságokat kapcsolhatnak, melyeket a termékek nem szükségképpen

igazolnak. A megjelölés árujegyzéke ugyanis nem biztosítja, hogy a feltüntetett termékek ténylegesen svájci eredetűek lennének. (M1301437/7.)

A Fővárosi Törvényszék nem értett egyet azzal, hogy a lajstromozni kért megjelölés egyértelmű utalásnak tekinthető a jelzett termék svájci származására. A Hivatal által megjelölt ország földrajzi neve Svájc, nem pedig a megjelölésben szereplő kifejezés. A „HELVET” kétségtelenül hasonló hangzást ad a helvét szóhoz, azonban a terület a latin megfelelője Helvetia, amely kiejtve Helvéciaként lehet ismert. Svájc és a „helvécia” kifejezés kapcsolatával azonban nem feltétlenül van tisztában az átlagos fogyasztó különös tekintettel arra is, hogy a megjelölés nem csak Svájcra, de például egy Bács-Kiskun megyei településre, Helvéciára is utalhat. A „HELVET” szó tehát nem feltétlen azonosítja Svájcot, és még ehhez képest is csak további asszociációs kapcsolatokkal lehet eljutni a svájci származású termékek minőségére való következtetésre. Az adott esetben a svájci származásra való távoli utalás nem lépi túl a megengedhető mértéket, mert a megjelölés összességében nem illeszkedik a földrajzi meghatározások körébe, ez pedig a szokásosan tájékozott és ésszerűen figyelmes fogyasztó számára elegendő üzenet ahhoz, hogy a megjelölést ne gondolja eredetjelzőnek. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést a 7., 8. és 9. áruosztályokra nézve megalapozatlanul utasította el részlegesen, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.22.416/2014/5.)

III.Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és (4) bekezdés

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

7. A „Tisza” ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 16., 18. és 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „Tisza” védjegynek a 25. osztályba tartozó cipőtermékek tekintetében.

A Hivatal megállapította, hogy a felszólalás részben alapos, és a védjegyet a 16. áruosztály tekintetében lajstromozta, a 18. és a 25. áruosztályokba tartozó áruk vonatkozásában azonban

a védjegybejelentést elutasította. A határozat indokolásában megállapította, hogy a megjelölés és a védjegy között fonetikailag és konceptuálisan is magas fokú hasonlóság áll fenn. A fonetikai vizsgálat során a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy e tekintetben nagyobb mértékű hasonlóság áll fenn a megjelölések között, mivel a domináns elemek azonosak, amelyek kiejtése is megegyezik. Konceptuális szempontból is magas fokú hasonlóságot állapított meg a domináns elemek azonossága, valamint azok jelentéstartalma miatt. Kiemelte, hogy a „Tisza” elemet az árujegyzékbe tartozó áruk szempontjából a fogyasztók árujelzőként, nem pedig a földrajzi származásra utaló reális utalásként értékelik, amely ugyanakkor meghatározott jelentéssel rendelkezik, következésképpen a domináns elem az árujegyzék vonatkozásában erős megkülönböztető jelleggel bír. A vizuális szempontból végzett vizsgálat során a Hivatal kifejtette, hogy a megjelölések között eltérés állapítható meg az ábrás kialakítások miatt. Ezek a különbségek azonban nem elegendőek ahhoz, hogy az összetéveszthetőség veszélye kizárható legyen. Összességében tehát a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölések között fennáll az összetéveszthetőségig való hasonlóság. Az áruhasonlóság körében kifejtette, hogy a korábbi védjegy árujegyzékéhez képest a 25. osztályba sorolt cipők, lábbelik tekintetében azonosság, továbbá az ide sorolt ruházati cikkek és kalapárúk, illetve a 18. osztályba sorolt többi áru tekintetében pedig magas fokú hasonlóság állapítható meg. A 16. áruosztályba sorolt termékek vonatkozásában azonban nem volt megállapítható az áruhasonlóság, ezért a 16. áruosztályra nézve a megjelölést védjegyként lajstromozta. (M1102759/41.)

A megváltoztatási kérelmet elutasító bírósági határozatok egyaránt egyetértettek a Hivatallal abban, hogy vizuális különbségek dacára az adott áruosztályokban erős megkülönböztető képességű megjelölés konceptuális és fonetikai szempontból olyan fokban hasonló, mely alapot ad az összetéveszthetőség megállapítására. Mindemellett helyesen fejtette ki a Hivatal azt is, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy 25. áruosztályában megjelölt áruk azonosak, a 18. áruosztályban felsorolt bőripari termék pedig hasonlóan minősülnek az előbbiekhöz, különös tekintettel arra, hogy cipők jellemző anyaga a bőr. (3.Pk.23.545/2013/4., 8.Pkf.25.468/2014/5.)

8. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „C” és „Champion” közösségi védjegyeknek a 18. és 25. osztályba tartozó termékek tekintetében.

A Hivatal a felszólalást elutasította és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A határozat indokolásában kifejtette, hogy vizuális szempontból a megjelölés ábrás elemei és színvilága nagymértékben meghatározzák az összbenyomást, kellően megkülönböztetve a megjelölést a korábbi védjegyeiktől. Mindezt megerősíti, hogy az összbenyomás szempontjából azonos „C” betűk különböznek a bejelentett megjelölésben és az ellentartott védjegyekben. A fonetikai vizsgálat során a Hivatal megállapította, hogy a domináns elemek között kisebb hasonlóság állapítható meg. Indokolása szerint védjegyjogi szempontból önmagukban a betűk csekély relevanciával bírnak, ezért az ellentartott megjelölések összetéveszthetőségét az ebből fakadó fonetikai hasonlóság nem alapozza meg. Konceptuálisán vizsgálva az összetéveszthetőséget, lényeges eltérést látott a Hivatal rámutatva, hogy az azonos kezdő betűelem önmagában a hasonlóságot nem alapozza meg, mert kifejezett jelentéstartalommal nem bír. A megjelölésben szereplő „&” jel, valamint a másik „C” betű, illetve a „Champion” szóból álló korábbi védjegy összevetésében a szóelemek között jól érzékelhető jelentésbeli eltérés mutatkozik, mely alapján a fogyasztók a lajstromozni kért megjelölést és a korábbi védjegyeket megkülönböztethetik egymástól. Az árujegyzékeket összevetve a Hivatal megállapította, hogy azok lényegileg azonosnak tekinthetők, mert mindegyik tartalmazza a 25. osztályba tartozó termékeket. A Hivatal elvégezte a Vt. 4. §-ának (4) bekezdése alapján is az összetéveszthetőség vizsgálatát. E körben arra a következtetésre jutott, hogy mivel a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegyek jelentéstartalmukban különböznek, így gondolati képzettársítás nem jöhet létre. A megjelölés és az ellentartott védjegyek között jelentős, markáns különbségek állnak fenn, amely alapján nem állapítható meg a gondolati képzettársítás (asszociáció) útján megvalósuló összetéveszthetőség. (M1300722/9.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító határozatában – helytállóan találta a Hivatal azon megállapítását, hogy önmagában egyetlen betű aligha alkalmas a védjegyfunkció betöltésére. A piac egyik szereplője sem sajátíthat ki valamely betűt kizárólagos használatra. A felszólaló sem önmagában a „C” betűre nyert kizárólagos használati jogot a védjegy által, hanem annak egy sajátos ábrázolására. A lajstromozni kért megjelölésen ehhez képest más koncepciójú „C” betűk láthatók, melynek lényege a 30-as évek art deco-ját idéző tipográfiájú C&C karaktorsor, nem pedig elszigetelt betűk stilizált ábrázolása, mint az ellentartott védjegy esetében. Minthogy egyetlen betű önmagában nem bírhat megkülönböztető képességgel, jelentőséget kell tulajdonítani a lajstromozni kért megjelölés egyéb ábrás elemeinek is, így különösen a stilizált „C” betű kettőződésének és „&” jelnek is, valamint annak, hogy mindez egy egységes, színes háttér képezte keretben jelenik meg. Ezek az elérések olyan mértékűek, amelyek vizuális alapon biztos elhatárolást adnak. Ezen túlmenően a fonetikai és konceptuális alapú elhatárolást megállapíthatónak találta a bíróság. Az pedig, hogy asszociatív alapon nem áll fenn az összetéveszthetőség, abból következik, hogy egy „C” betű, illetve a „Champion” szó mindössze annyiban kapcsolható a C&C karaktorsorhoz, hogy a „C” betű mindenhol hangsúlyosan jelenik meg, ez azonban korántsem jelenti a megjelölések olyan fogalmi, jelenésbeli rejtett összefonódását, amely alapján azokat az átlagos fogyasztó fogalmi alapon társíthatná (asszociálhatná). A megjelöléseknek a felszín alatt megbúvó szemantikai hasonlósága, közös gyökérről fakadó jelentéstartalma nélkül nincs asszociáció. A „C” betűknek a felszólaló által vélt, de nem valós írásképi hasonlósága nem az asszociatív, hanem a formális alapú összetéveszthetőségre tartozó kérdés. (3.Pk.21.209/2014/3.)

9. A „MC.KANZEE” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 30. áruosztályba tartozó „kenyér, péksütemények” tekintetében.

A védjegybejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték annak elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjaira hivatkozással. A felszólaló álláspontja szerint a megjelölés egyrészt összetéveszthető a korábbi elsőbbségű, védjegycsaládot alkotó védjegyeivel, másrészt tisztességtelenül kihasználja azok jóhírűségét. Ellentartásként állította a szintén a 30. osztályban oltalmat élvező „McDonald's”, „McCHICKEN”, „McCAFE”, „McFREEZE”, „McROYAL” és „McMUFFIN” szövegvédjegyeket, továbbá a 43. osztályban oltalom alatt álló „McREGGELI” és a 29. osztályba tartozó „McNUGGETS” szövegvédjegyet. A védjegycsalád közös, erős megkülönböztető elemét az „Mc” vagy „MC” előtagban határozta meg.

A Hivatal a felszólalást nem találta alaposnak és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A felszólaló megváltoztatási kérelmet terjesztett elő. A Hivatal a megváltoztatási kérelemmel kapcsolatban – a Vt. 77. §-ának (10) bekezdése alapján – írásbeli nyilatkozatot tett, melyben arra az álláspontra helyezkedett, hogy valamely védjegy jóhírűsége semmilyen körülmények között sem tekinthető köztudomású ténynek. A védjegy jóhírűségének tényét mindig az arra hivatkozó ügyfélnek kell bizonyítania, mindazonáltal helye lehet olyan hivatkozásnak, hogy a Hivatal valamely védjegy jóhírűségét olyan tényként vegye figyelembe, amelyről – más előtte, vagy valamely bíróság vagy más hatóság előtt lezajlott védjegyügyben keletkezett iratok tartalmára tekintettel – hivatalos tudomással bír.

A felszólaló megváltoztatási kérelme folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a hivatali határozatot hatályon kívül helyezte és a hatóságot azzal utasította új eljárásra, hogy vesse össze a megjelölés árujegyzékét valamennyi ellentartott védjegy árujegyzékével. A folytatódó eljárásban a felszólaló kérelmét csak az ütköző megjelölések összetéveszthetőségére tartotta fenn.

A Hivatal – a megismételt eljárásban – a felszólalást nem találta alaposnak és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A jóhírűséget csak a „McDonald's” védjegy esetében látta bizonyítottnak. Mivel valamennyi árujelző egy szóból áll, ezért domináns elemnek a szavakat tekintette és ezeket hasonlította össze. Vizuális és fonetikai szempontból alacsony fokú hasonlóságot talált, mert a szemben álló árujelzőkben mindössze az „Mc” előtag azonos, a szavak többi eleme azonban eltérő. Úgy értékelte, hogy a fogyasztók a „McDonald's” védjegyet és a lajstromozni kért megjelölést egyaránt tulajdonnévként érzékelik, így a konceptuális hasonlóság még alacsonyabb fokú. A további ellentartott védjegyek rendre az „Mc” előtagból és egy az árujegyzékben szereplő árukra és szolgáltatásokra utaló, leíró szóelemből állnak. Rámutatott, hogy a „MacChocolate” ügyben született bírósági döntés rögzítette, hogy a tárgyi védjegycsaládra az jellemző, hogy a „Mac(Mc)” előtagot mindig egy leíró jellegű szóelem követi, ezért a megjelölés nem illik ebbe a koncepcióba. Az árujegyzékek körében kifejtette, hogy a megjelölés, illetve a 30. osztályban oltalmat élvező védjegyek esetében a releváns fogyasztók azonossága, valamint az áruk rendeltetésének és felhasználási körének azonossága alapján magas fokú hasonlóság, illetve a kenyér és péksütemények tekintetében azonosság állapítható meg. A „McREGGELI” és „McNUGGETS” védjegyek esetében azonban áruhasonlóság nem áll fenn, mert az éttermi szolgáltatások a boltban megvásárolható péksüteményekhez képest eltérő jellegűnek minősülnek. Értékelte azt is, hogy a védjegybejelentés árujegyzéke csupán egy szűk termékörre terjed ki. Mindent összevetve úgy találta, hogy az árujelzők között olyan fokú különbözőség áll fenn, hogy az összetéveszthetőség veszélye nem merülhet fel, ezért nincs akadálya a védjegyoltalom megadásának. (M1102763/36.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában a védjegyek és a megjelölés összetéveszthetősége körében egyetértett a Hivatal megállapításaival. Indokait azzal egészítette ki, hogy az „Mc” előtag vonatkozásában, ha érzékelhető is némi vizuális hasonlóság, az árujelzők kiejtése, hangzása jelentősen eltér. Hangsúlyozta, hogy a bejelentő megjelölése nem követi a felszólalói védjegycsalád kialakításánál alkalmazott módszert, mert hiányzik belőle a leíró utótag, ezért a konceptuális összevetésben az ellentartott védjegyek eleve nem lehetnek hasonlóak a tisztán fantáziaszónak minősülő védjegybejelentéshez, ami tulajdonnévként épp oly erős megkülönböztető képességgel rendelkezik, mint a jóhírű „McDonald's” védjegy. Mivel a megjelölés összességében nem illeszkedik az adott védjegycsalád koncepciójába, ez a szokásosan tájékozott és ésszerűen figyelmes fogyasztó számára elegendő üzenet ahhoz, hogy a megjelölést ne gondolja a felszólalóhoz tartozónak, az árujelzőket ne tévessze össze. (3.Pk.23.410/2013/8.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helyben hagyta, kiemelve, hogy az árujegyzékek átfedése nem ellensúlyozza a megjelölések közötti, jól érzékelhető eltéréseket annak értékelése mellett sem, hogy a célzott fogyasztói kör lényegileg azonos. (8.Pkf.25.414/2014/8.)

IV. Vt. 4. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban eltérő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló későbbi elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

10. A „KADÉT” szövmegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 33. áruosztályba tartozó „borok; almaborok; gyümölcstartalmú alkoholos italok” áruk körében.

A védjegybejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték annak elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjaira hivatkozással. A felszólaló korábbi elsőbbségű „MOUTON CADET” szövmegjelölésével való összetéveszthetőségre, illetve azok jóhírnevének kihasználására hivatkozott. Az ellentartott védjegy a 33. osztályba sorolt „borok, habzó borok, almaborok, alkoholok és pálinkák, brandyk, likőrök és különféle szeszes italok” termékek vonatkozásában áll oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást alaposnak találta és a védjegybejelentést elutasította. A Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kizáró okot vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölés és a korábbi védjegy közötti hasonlóság oly csekély mértékű, hogy az összetéveszthetőségig való hasonlóság nem áll fenn. A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja körében igazoltnak találta az ellentartott védjegy jó hírnevét megállapítva, hogy a felszólaló az ellentartott védjegy alatt felső kategóriába tartozó borokat hoz forgalomba Magyarországon. A megjelölések hasonlóságának vizsgálata körében a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a korábbi védjegyben is szerepel „CADET” szó, amely ugyan nem eredményez a megjelölések közötti összetéveszthetőséghez vezető hasonlóságot, azonban elegendő ahhoz, hogy a fogyasztók képzetében a korábbi jóhírű védjegyet felidézze, és ezáltal a két megjelölést egymással kapcsolatba hozza. A jóhírnév sérelme, illetve tisztességtelen kihasználása feltételét megvizsgálva megállapította, hogy ennek a veszélye mindkét esetben fennáll, hiszen amennyiben kevésbé jó minőségű bort hozna forgalomba a bejelentő a megjelölés alatt, az káros hatással lehet az ellentartott védjeggyel ellátott termékek

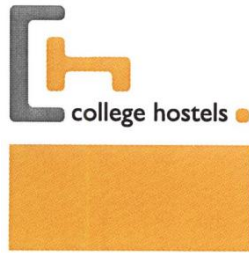
jóhírnevére, valamint annak tisztességtelen kihasználása is megvalósulhat azáltal, hogy a fogyasztók tudatában felidézi a jóhírnevet élvező ellentartott védjegyet. Így még ha a fogyasztók nem is gondolják azonos eredetűnek az árukat, mégis önkéntelenül jobb minőséget kapcsolhatnak a megjelöléshez a korábbi védjegy szerinti hasonló minőséget várnának el a terméktől. Ezért a Hivatal a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjára való hivatkozást megalapozottnak találta. (M1300757/17.)

A bejelentő a hivatali döntésnek a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjára vonatkozó része tekintetében nyújtott be megváltoztatási kérelmet. A Fővárosi Törvényszék kiemelte, hogy ez a kizáró ok csak akkor lehet akadálya a védjegyoltalomnak, ha a lajstromozni kért megjelölés alapos ok nélkül történő használata alkalmas arra, hogy a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét sértse vagy tisztességtelenül kihasználja. A bejelentőnek azonban – a megváltoztatási kérelemhez csatolt bizonyítékok alapján is – megállapított tényállás szerint jó oka van a megjelölés használatára, hiszen ezt már több mint 10 éve, folyamatosan teszi egy olyan, katonai fogalmakról elnevezett borcsalád egyik tagjának nevéként, melyet a fogyasztók jól ismerhetnek. Ráadásul a megjelölést nem pusztán lajstromozatlanul használta a bejelentő, de az korábban már védjegyoltalom alatt is állt a javára. Nincs adat arra, hogy a felszólaló e korábbi védjegy, vagy a megjelölés bejelentő általi használata ellen bíróság vagy a Hivatal előtt fellépett volna, a tárgybeli megjelölés használata tehát az elmúlt egy évtizedben zavartalanul tekinthető, ezáltal az a bejelentőhöz kapcsolódott, a fogyasztók számára a bejelentő áruit azonosítja, illetve különbözteti meg a versenytársak, így a felszólaló áruitól is. Ilyen helyzetben nem lehet a bejelentői használatot alapos ok nélkülinek tekinteni, így, minthogy a Vt. 4. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti törvényi tényállás egyik konjunktív feltételéről van szó, fel sem merülhetett az a kérdés, hogy a lajstromozni kért megjelölés az ellentartott védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértene vagy tisztességtelenül kihasználná-e. Ugyanezen okból szükségtelen volt azt is vizsgálni, hogy az ellentartott védjegy jóhírűnek minősül-e. Mindemellett rámutatott a bíróság arra, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy hasonlósága a potenciális jóhírűség összetéveszthetőséget fokozó hatása ellenére sem éri el azt a mértéket, ami az átlagos fogyasztót az áru eredetét illetően tévedésbe ejthetné. A magyar nyelvben jelentéssel nem bíró „MOUTON”, mint első és hangsúlyos fantáziaszó kellő elhatárolást nyújt vizuális és fonetikai alapon is a lajstromozni kívánt „KADÉT” kifejezéstől. Emellett az átlagos fogyasztó egyértelműen különbséget tud tenni a francia „CADET” és a magyarosan írt és csengő, ismert jelentésű „KADÉT” kifejezések között. Formálisan és asszociatív alapon sem hasonlít tehát az ellentartott védjegy olyan mértékben a lajstromozni kért megjelöléshez, ami az előbbi megkülönböztető képességének vagy hírnevének sérelméhez, vagy tisztességtelen kihasználásához vezethetne. Mindezekre tekintettel a bíróság elrendelte a megjelölés védjegykénti lajstromozását. (3.Pk.21.425/2014/4.)

V. Vt. 61/E. § (1) és (2) bekezdés

A Vt. 61/E. §-a (1) és (2) bekezdéseinek megfelelően ha a felszólalás korábbi védjeggyel való ütközésen alapul, a felszólalót terheli annak bizonyítása, hogy saját védjegyhasználatát a védjegybejelentés meghirdetésének napján megfelelt a 18. § előírásainak. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a bejelentő kellő időben előterjesztett kérelmére ennek bizonyítására felhívja a felszólalót. A védjegybejelentés nem utasítható el olyan felszólalás alapján, amellyel kapcsolatban az említett bizonyítás sikertelen volt.

11. A „COLLEGE HOSTELS” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35., 41. és 43. osztályba sorolt szolgáltatások körében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „COLLEGE” közösségi szóvédjegynek, amelynek oltalma a 39. és 43. osztályba tartozó szolgáltatásokra terjed ki. A felszólaló – hivatali felhívásra – a közösségi védjegy használatának igazolására a következő bizonyítékokat csatolta: 8 db számlát, három prospektust a lyoni „collège Hotel” nevű szállodáról, 4 db internetről nyomtatott francia-angol-spanyol-német nyelvű oldalt, a 2008. évi „Frankreich” folyóirat március/árpilisi számából egy német nyelvű hirdetést.

A Hivatal a felszólalást elutasította és a megjelölést lajstromozta. A felszólaló által benyújtott bizonyítékokat nem találta elegendőnek az ellentartott védjegy Európai Unión belüli, megfelelő volumenű használatának alátámasztására, csak annyit látott igazoltnak, hogy licencia jogosultsága alapján a Lyonban működő szálloda valósította meg a védjegy bizonyos fokú használatát. Rámutatott arra, hogy a 43. osztályba tartozó vendéglátás, időleges szállásadás szolgáltatások jellegzetessége, hogy a vendégek érkeznek a szolgáltatóhoz. Nem szükséges ugyan a védjegy nagy földrajzi kiterjedésű, több tagállamban történő tömeges jelenléte, szükséges ugyanakkor, hogy az adott szolgáltatás nagyobb volumenű vendégekört érjen el akár reklámozás révén, akár úgy, hogy a vendégek szélesebb köre a szolgáltatást igénybe veszi. A tárgyi esetben nem derült ki, hogy a szolgáltatást ténylegesen hány fogyasztó vette igénybe, illetve reklámozás útján azt milyen kör ismerhette meg. Mivel a felszólaló nem igazolta, hogy az Európai Unió közösségének nagyobb részéhez elért a használat, ezért nincs akadálya a nemzeti védjegyoltalom megadásának. (M0902457/29.)

A határozattal szemben a felszólaló megváltoztatási kérelmet terjesztett elő, melyhez a Hivatal írásbeli nyilatkozatot fűzött. A Hivatal kifejtette, hogy a tárgyi eljárásban az Európai Bíróság C-149/11. számú ONEL döntésében foglalt kritériumok alapján vizsgálta a tényleges használatot, annak területi kiterjedése, az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások piaci jellegzetességeinek figyelembe vételével. A referencia terület az Európai Unió egésze, ugyanakkor a kérelmező a védjegyet egy Lyonban található szálloda kapcsán használta, de nem igazolta, hogy a használat volumene vagy a szolgáltatás nyújtása, akár a reklámozása elérte volna a közösség nagyobb részét. Utalt rá, hogy a felhívott döntés tényállása eltérő, mert az ügyben a korábbi közösségi védjegy használata Hollandiában valósult meg, ahol a nemzeti védjegybejelentéssel célzott oltalom és e között átfedés mutatkozott. A jelen ügyben viszont a franciaországi szálloda és a magyarországi nemzeti oltalom bejelentője között területi alapon nem várható, hogy bármilyen valós gazdasági konfliktus merülne fel.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Egyetértett a Hivatallal abban, hogy az ellentartott közösségi védjegy használata területi korlátozottsága miatt nem volt elégséges az oltalma által biztosított monopol jog érvényesítéséhez. Álláspontja szerint a bizonyítékok alapján pedig nem kétséges, hogy a felszólaló piaci részesedése földrajzilag erősen behatárolt, egyetlen városban, egyetlen szállodára korlátozódik. E körben indifferens,

hogy az országon túl nyúló hirdetési tevékenységet végez, illetve Európán kívülről származó vendégeket is fogad. A széleskörű reklámozás akkor is csak egy szűk körű szolgáltatás kelendőségét hivatott fokozni, egy földrajzilag behatárolt piaci részesedést hivatott fenntartani. A megvalósult védjegyhasználat így nyilvánvalóan nem értékelhető a nemzeti védjegy oltalmát akadályozni tudó, európai szintű tényleges használatnak. (3.Pk.23.214/2013/8.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Kiemelte, hogy a védjegyhasználatnak azon a területen kell megvalósulnia, amire az oltalom kiterjed és azokban az áruosztályokban, amelyek az árujegyzékben szerepelnek. A használatnak aktív gazdasági tevékenységen alapuló piaci jelenlétet kell eredményeznie az adott területen. Ezt azonban a felszólaló nem támasztotta alá bizonyítékokkal. (8.Pkf.25.412/2014/6.)

VI. Vt. 40. § (1) bekezdés

A Vt. 40. §-a (1) bekezdése szerint a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala – a (2) bekezdésben foglalt kivétellel – az előtte folyó védjegyeljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja, vizsgálata nem korlátozódhat csupán az ügyfelek állításaira.

12. A „**Medicina TOP200**” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 16. 35. és 41. osztályokba sorolt valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében.

A bejelentéssel szemben észrevételt nyújtottak be arra hivatkozva, hogy a bejelentés rosszhiszemű volt, mivel az elnevezés szolgálai utánzása az észrevételt tevő „Figyelő” árujelzőjének. Az észrevételt tevő állításának igazolására egy felszólító levelet mellékel. Kérte, hogy a Hivatal a kialakult helyzetre és a folyamatban lévő nyomozati eljárásra tekintettel, a „Figyelő” és „Medicina” elnevezéseket érintő, a bejelentő által bejelentett védjegyek vonatkozásában érkező kérelem bejegyzését/átvezetését tagadja meg, illetve a védjegyeljárást függesse fel.

A bejelentő nyilatkozatában kérte a megjelölés védjegykénti lajstromozását, hivatkozva arra, hogy a tárgybeli szóösszetétel lajstromozását a tulajdonában álló és bejegyzett „Figyelő TOP200” védjegyre tekintettel kérte. Előadta, hogy ez utóbbi védjegyet a korábbi jogosult (az észrevételt tevő) átruházta a bejelentőre, melyet a Hivatal nyilvántartásba is vett. Utalt arra, hogy a szerződésben foglalt vételárat maradéktalanul kiegyenlítette, a szerződés érvényes, annak érvénytelenségét sem bíróság, sem más hatóság nem mondta ki.

A Hivatal a védjegyeljárást felfüggesztette a „Figyelő TOP200” védjegy oltalmának átruházására irányuló adásvételi szerződés semmisségének megállapítása iránt indított polgári peres eljárás jogerős befejezéséig. Indokolásában többek között azt rögzítette, hogy az észrevételt tevő kérte a védjegyeljárás felfüggesztését, mert a bejelentő és az észrevételt benyújtó által megkötött „Figyelő TOP200” védjegy átruházására irányuló adásvételi szerződés semmisségének megállapítása iránt keresetet nyújtott be a Fővárosi Törvényszékhez, továbbá a védjegy átruházásához kapcsolódóan az illetékes hatóságnál büntetőeljárás lefolytatását kezdeményezte. Rámutatott, hogy mindaddig, amíg a „Figyelő TOP200” védjegy átruházására irányuló adásvételi szerződés semmisségének megállapítására irányuló eljárásában a hivatkozott védjegyek jogosultját illetően jogerős döntést nem születik, a Hivatal nem tud határozni abban a kérdésben, hogy a kérelmező jogszerűen járt-e el akkor, amikor a felhívott „Figyelő TOP200” védjegyhez nagymértékben hasonló „Medicina TOP200” megjelölés védjegykénti lajstromozását kérte. A védjegybejelentő bejelentéskori

magatartását – a bíróság döntésétől függően – csak a korábbi védjegyek jogosultjának ismeretében lehet megítélni. (M1301350/11.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal iratellenesen és megalapozatlanul minősítette előkérdésnek a „Figyelő TOP200” védjegy átruházására irányuló adásvételi szerződés semmisségének megállapítása iránti polgári peres eljárást. Rámutatott arra, hogy az észrevételt tevő egyáltalán nem utalt a felek közt folyamatban lévő polgári peres eljárásra és különösen nem arra a konkrét polgári peres eljárásra, amelyre a Hivatal indokoltnak látta a jelen védjegyeljárást felfüggeszteni. Nem tett utalást az észrevételt tevő arra sem, hogy ilyen peres eljárást kíván kezdeményezni. Kérdéses így, hogy a Hivatal egyáltalán honnan szerzett tudomást a szóban forgó perről, mert a végzésben erre sem utalt, noha ez a Vt. 40. §-a (1) bekezdése alapján kötelessége lett volna. A védjegyeljárás felfüggesztése iránti indítvány, még ha az zavarosan is van megfogalmazva, legfeljebb a büntetőeljárásra vonatkozatható. A Hivatal ugyanakkor figyelmen kívül hagyta a bejelentő azon nyilatkozatát, miszerint az érintett védjegy átruházási szerződés érvénytelenségét sem bíróság, sem más hatóság nem mondta ki. Mindezekre tekintettel a bíróság a hivatali végzést hatályon kívül helyezte és új eljárásra utasította a Hivatalt. A megismételt eljárásban az észrevételben feltártak és a bejelentő nyilatkozatában foglaltak figyelembe vételével, azokat megfelelően értékelve kell megállapítania, hogy szükséges-e a védjegyeljárás felfüggesztése, ellenőriznie kell, hogy az előkérdésül szolgáló eljárás folyamatban van-e, s amennyiben felfüggeszti az eljárást, annak pontos indokát kell adnia. (3.Pk.21.483/2014/8.)